

Goud

Nathalie Pagie bij Boekerij:

De toneelclub

De campus

De Tara en Diego-serie:

Paradijsvogels

Casa Familia

Rio Grande

De Trip

Nachtvlinders

Ijsengel

Noordkaap

Helsinki

Camping Oosthoek

Vuurduivel

Vlissingen

De Helix-serie

Goud

Verhalen:

Familieweek Domburg

De grot

Cake

Gekke tante Julla

Kerst in De Eetkeet

Koning van het bos

Het vlot

boekerij.nl

Nathalie Pagie

Goud

Deel 1 van de *Helix*-trilogie

ISBN 978-90-492-0964-3

ISBN 978-94-023-3002-1 (e-book)

ISBN 978-90-492-1292-6 (audio)

NUR 330

Omslagontwerp: Bij Barbara

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Nathalie Pagie en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor papa, mama en Sabine

Gold

Always believe in your soul
You've got the power to know
You're indestructible

'Gold' – Spandau Ballet

Hollands Duin, Scheveningen, 1 juni 2026

Met ferme armslagen ploegde de eenzame zwemmer haar weg terug naar de kust. In het donkerblauwe water dat opspatte telkens wanneer haar handen onder het oppervlak doken was ze nauwelijks te zien. Een aanlandige wind zorgde voor rommelige golven en de prille ochtendzon bleef grotendeels verscholen achter een grijze wolkenmassa. Stug zwom ze door totdat haar tenen de bodem raakten en ze het laatste stuk kon lopen. Rood badpak, zwembril, witte badmuts.

Zodra ze door de branding was en hijgend van inspanning het strand bereikte, klokte ze uit. Onder de veertig minuten, zag ze op het sporthorloge om haar pols, haar snelste tijd die week. Netjes. Ze trok de bril en badmuts af en jogde met een voldaan gevoel richting de duinrand, waar ze haar tas had neergelegd. Haar huid tintelde nu nog aangenaam, maar ze wist dat als ze zich niet rap afdroogde en iets warmes aanschoot, die kleine prikjes gevoelsmatig zouden veranderen in de ijskoude steken van een scherp mes.

Ze drukte haar badlaken tegen haar gezicht en snoof de bloemige geur van wasverzachter op die abrupt overging in een weëige stank waarvan ze moest kokhalzen. Wat was dat? Met de baddoek over haar mond en neus keek ze om zich heen. Links op het strand spotte ze twee joggers en rechts een vroege wandelaar, te ver van haar vandaan om een geur uit te stoten die zij hier zou kunnen ruiken. Ze snifte nogmaals en rook het opnieuw, een bedwelmend vieze walm, afkomstig van ergens boven op het duin. Zonder aarzelen greep ze haar tas en klom ze naar boven, op hoog tempo om te voorkomen dat ze na iedere stap terugzakte in het mulle zand.

Op het duin blies de wind kippenvel op haar blote armen en benen. Snel sloeg ze de baddoek om haar schouders. Het hielp weinig, ze rilde van de kou. Wat deed ze hier ook? Het dode dier dat de geur verspreidde zou toch niet meer te helpen zijn. Als het een dier was. Een enkele vogel kon onmogelijk zo stinken. Een kat of een hond misschien? Haar nieuwsgierigheid dwong haar de duinpan over te steken naar het volgende duin en daar stakte de adem in haar keel.

Half weggezakt in het zand en deels verdekt tussen het helmgras lagen vier lichamen naast elkaar. Twee mannen, twee vrouwen, op hun rug en strak in het gelid: de benen gestrekt, armen naast het lichaam. Dood, zoveel was duidelijk, de ogen stonden dof en de huid van hun gezicht en van de armen die onder de opgestroopte mouwen uitstaken leek van een wasachtig materiaal.

Behoedzaam stapte ze dichterbij. Het beeld was zo onwerkelijk dat ze het moeilijk kon bevatten. Wat was hier in vredesnaam gebeurd? Ze zakte door haar knieën en als vanzelf strekte ze haar hand uit naar het lichaam van de vrouw vooraan, in bruine trui en spijkerbroek, de lippen sterk verrimpeld.

Een tijdloos moment verkeerde ze in een bubbel waarin de stank en de onstuimige wind haar niet konden bereiken, maar zodra haar vingertoppen de arm van de vrouw raakten, stijf en als bevroren zo koud, schrok ze wakker. Ze moest in actie komen. Met trillende vingers viste ze haar telefoon uit haar tas om 112 te bellen. Er werd direct opgenomen.

‘Meldkamer. Waar bent u?’

‘Hollands Duin, eh... het strand van Scheveningen.’

‘Belt u voor politie, brandweer of ambulance?’

‘Ambulance. Of... nee, ik weet het niet. Ze zijn dood, allemaal. Politie, denk ik...’

‘Rustig aan, mevrouw.’ De stem klonk even streng als kalmerend. ‘Wat is er aan de hand?’

Ze beefde nu zo erg dat ze de telefoon uit haar hand liet vallen. Snel raapte ze het toestel van het zand en toen zag ze hem. Haar mond viel open. Het gezicht van de man die het dichtst bij haar lag, de tweede in de rij... herkende ze.

‘Bent u daar nog?’

Met de telefoon in haar hand schoof ze op haar knieën

naar het lichaam toe. Was hij het echt? Hij zag er anders uit, een krijtwitte etalagepop uit het wassenbeeldenmuseum en toch wist ze het zeker, op tv en social media kwam hij in aanloop naar de Tweede Kamerverkiezingen dagelijks voorbij.

‘Mevrouw, wat is uw naam?’

‘Ellen...’

‘Oké. Ellen, luister: hulp is onderweg. Vertel me wat je ziet.’

Ze duwde de telefoon tegen haar oor. ‘Ik... ik w-w-weet wie het is,’ stamelde ze, klappertandend.

‘Je weet wie het is? Zeg het maar.’

‘V-V-V-Valentijn Me... Me...’

‘Wie zeg je?’

Ze boog haar hoofd om zich beter te kunnen concentreren. ‘Valentijn Merckx, de leider van de Nederlandse Volkspartij. En...’ Ze liet een snelle blik over de andere lichamen glijden. ‘Ik denk dat de drie anderen er ook bij horen... bij dezelfde partij. Ik heb ze gezien... niet in het echt, op televisie en op Insta...’

Even bleef het stil in de meldkamer. ‘Er zijn vier slachtoffers? Klopt dat?’

‘Ja.’

‘Kun je controleren of ze nog ademen of een hartslag hebben?’

‘Nee.’

‘Dit is belangrijk, Ellen. Ik ga zeggen wat je moet doen.’

Plaats twee vingers in de hals, vlak naast de adamsappel en druk zachtjes.'

Tegen beter weten in en met ingehouden adem boog ze over de eerste vrouw heen, maar zodra ze de trui wat naar beneden trok om de huid bloot te leggen, zag ze een diep donkerblauwe striem rondom de hals, als van een hondenriem die te lang te strak had gezeten. What the fuck? In paniek schoof ze verder door het zand en trok ze de kraag opzij van de man die ze had herkend als partijleider Merkx. Ook zijn hals werd rondom ontsierd door een paarskleurige en centimeters dikke huidwond.

'Het heeft geen zin! Ze zijn morsdood!' Een tweede golf van misselijkheid deed haar opnieuw kokhalzen. Ze sprong op, greep haar tas en begon te lopen. Waarheen maakte niet uit, zolang ze de dode lichamen maar niet hoefde te zien of ruiken. 'Ik wil hier echt niet blijven, ik ga weg,' riep ze, om de wind te overstemmen. 'Dit klopt niet... ze hebben wonden in hun hals en het lijken wel zombies of... wassen beelden, ze zien er in ieder geval niet uit als normale mensen, ook al zijn ze dood...'

'Politie en ambulance zijn er over twee minuten.'

Mooi. Klaar ermee. Nu zo snel mogelijk naar huis. Ze zette haar tas neer, liet de telefoon erin vallen en trok een hoody over het natte badpak aan. Haar lichaam voelde inmiddels net zo ijzig koud als... nee, niet aan denken.

'Kun je op de uitkijk gaan staan om de weg te wijzen?'

Joggingbroek en sokken...

‘Hoor je mij?’

... sneakers, jas...

‘Hallo?’

... en straks thuis hete thee.

‘Hallo?’

1

Drie maanden later

De sleutel paste nog. Twee keer draaien, een zachte klik en de voordeur ging open. Het rook er hetzelfde als vier jaar geleden, of eigenlijk, als alle zesentwintig jaar hiervoor, niet vies of uitgesproken lekker, wel uniek, de geur van thuis. Ze stapte over wat enveloppen op de mat de hal binnen en zag de rij goudkleurige haken aan de muur. Er was een tijd geweest dat die haken onzichtbaar waren, bedolven onder jassen, sjaals en mutsen, vooral die van haar moeder. Niet van Stan, die deed het zolang ze zich kon herinneren al met zijn donkerblauwe windjack. Haar eigen jasjes had ze stevast aan de kinderkapstok opgehangen, ook toen ze al lang geen kind meer was. Ook die was er nog: een houten plankje met vijf knoppen beschilderd als paddenstoelen, rood met witte stippen, en daarboven haar naam in mama's zwierige handschrift: *Leonie Zelle*.

Ze sloot de deur en trapte haar sneakers uit. Gewoonte. Niet meer nodig, besepte ze, maar ze liet het zo. Ze weerstond de verleiding de woonkamer in te lopen en nam

doelgericht de trap naar boven. Hoe eerder ze weer buiten stond, hoe beter. Een portret van Stan voor op de kist, daar kwam ze voor. Jelena was zelf druk met de gastenlijst, het strijkkwartet en de koffietafel, dus of Leonie even langs huis kon gaan om die foto op te halen? *Daar heb jij wel tijd voor.* Dat had haar tante er niet bij gezegd, maar de onderliggende boodschap was luid en duidelijk: van een zesentwintigjarige vrouw die haar leven vergooide in een studentenhuis zonder ook maar een dag college te volgen of te werken en die enkel de tweewekelijkse afspraak met een psychiater in de agenda had staan, mocht toch minstens worden verwacht dat ze op de begrafenis van haar eigen vader íéts nuttigs deed.

Tuurlijk, geen probleem, had ze geantwoord. Een leugen, want een probleem was het wel en dat wist Jelena best, al deed die of haar neus bloedde. Als het zo simpel was geweest even langs haar ouderlijk huis in Den Haag te gaan, was Leonie er de afgelopen jaren niet weggebleven. De felste strijd met haar vader mocht dan voorbij zijn en de eerste koppen koffie op het Centraal Station, neutraal terrein, waren alweer gedronken, maar de pijn voelde nog rauw. Er zou nog heel wat koffie nodig zijn om de ruzies en de jarenlange breuk voorgoed achter zich te laten, maar die kans kregen ze niet, want Stan was dood. Zomaar, opeens, uit Het Kanaal gevist met een alcoholvergiftiging en een overdosis antidepressiva in zijn maag. In zijn Toyota op de parkeerplaats werd een briefje gevonden met een nietszeg-

gend tekstje dat meer vragen opriep dan antwoorden gaf, maar volgens de politie was het klip en klaar: meneer Zelle had zichzelf van het leven beroofd.

Jelena was het komen vertellen. Vorige week zondagochtend had ze voor de deur van het studentenhuis in Rotterdam gestaan, onder een paraplu in de zeikende regen. Je vader is dood. Leonie had haar glazig aangekeken, het leek eeuwen geleden dat ze haar tante had gezien. Jelena was Stans enige zus, zes jaar ouder en van het soort dat prat ging op de bergen werk die ze verzette, zelfs al ging dat ten koste van haar eigen lichamelijke gezondheid; de eeuwige loopkruk in haar rechterhand als ondersteunend bewijs.

Ze konden niet meer bij hem. Althans, de politie raadde het sterk af, want meneer Zelle had vier tot vijf dagen in het water gelegen en dat gaf geen prettig aanzicht. Bovendien had identificatie al plaatsgevonden. Uit haar tas viste Jelena Stans portemonnee met rijbewijs en een foto van zijn trouwring. De ring zelf was om onduidelijke redenen nog niet vrijgegeven. Leonie trok de foto naar zich toe en zag aan de binnenkant van de ring de trouwdatum en haar moeders naam *Penelope*. Pas toen kwam de boodschap binnen, happend naar adem was ze naar de grond gezakt. Wat er daarna gebeurde kon ze zich later amper herinneren. Er hing een dikke waas over de dagen die ze voorname-lijk in bed doorbracht. Jelena had een aantal keer gebeld voor overleg: begraven of cremeren, pioenrozen of

gardenia's, petit fours of toch liever sushi? Beslis jij maar, had Leonie gezegd. Wat maakte het nog uit?

Op de begane grond stonden geen foto's, maar boven in Stans werkkamer hingen als ze zich goed herinnerde, want zo vaak was ze er niet geweest, drie ingelijste portretten aan de muur. Licht hijgend bereikte ze de overloop met de beige vloerbedekking, vertrouwd zacht onder haar voeten. Vreemd hoe haar lichaam dingen onthield die haar hoofd had uitgebannen. Ze voelde de tranen prikken en drukte ze met kracht weg. Niet nu, niet hier. Foto pakken en wegwezen.

De deur van haar vaders werkkamer stond op een kier-tje. Apart. Stan zou dat zelf nooit gedaan hebben, zijn deur bleef dicht, daar was hij heel secuur in. Als hij thuiswerkte deed hij dat daar en nergens anders in huis. Hij wenste niet gestoord te worden en zonder kloppen binnenkomen was al helemaal niet de bedoeling, dat wist Leonie van kinds af aan. Die paar keren dat ze dat wel had gedaan, trof ze een zeer afstandelijke man die streng en met weinig woorden duidelijk kon maken dat ze een grens had overschreden. Maar zodra hij de kamer uit kwam om bij haar en mama te zijn, liet hij zijn werk los en was hij de liefste en grappigste vader die ze zich kon wensen.

De aanblik van de openstaande deur maakte haar ongemakkelijk. Jelena moest hier afgelopen week nog geweest zijn en had 'm niet goed dichtgedaan. Dat moest het zijn. Had zij die foto dan niet zelf kunnen meenemen? Ze duw-

de de deur verder open en bleef staan. Iets klopte er niet. Het normaal zo strak ingerichte kantoor zag er anders uit, niet extreem opvallend anders, maar toch minder strak. Langzaam liet ze haar blik door de ruimte glijden. De bureaustoel achter het mahoniehouten bureau stond een tikje scheef. En sommige dossiermappen in de wandkast erachter staken een stukje naar voren, alsof iemand er een kijkje in had genomen en ze niet terug in de rij had geplaatst, tenminste niet op de secure wijze waarop Stan dat zou hebben gedaan. Ze liep naar binnen en trok een van de bureaulades open. De inktpatronen en paperclips op de bodem lagen kriskras door elkaar in plaats van in hun eigen doosjes. Toen pas zag ze het houten beeldje op het bureaublad. Het was een kalender met diverse losse blokjes, waarvan je er dagelijks een of twee om moest draaien om op de juiste datum uit te komen. De vijf zat ondersteboven. Nu wist ze het zeker: iemand had de kamer doorzocht.

Wie had dit in hemelsnaam gedaan? En waarom? Met bonzend hart opende ze de andere lades en de muurkast. Hier niets bijzonders, maar of er iets miste kon ze niet beoordelen. Ze liep naar de portretten aan de muur. Die van haarzelf als brugklasser en van haar moeder in de gezonde jaren liet ze hangen. Stans portret klemde ze tegen haar borst. Wat nu? Hoe zat het met de rest van het huis?

In sneltreinvaart inspecteerde ze de andere kamers op de bovenverdieping en de zolder. Daar leek amper iets veranderd, zelfs haar twijfelaar stond er nog. Beneden idem

dito. In haar afwezigheid had haar vader kennelijk niet de behoefte gevoeld het interieur aan te passen. De zit- en eethoek waren ooit nog door haar moeder uitgezocht, die er met kussens, kaarsen en schilderijen van eigen makelij een gezellige chaos van had gemaakt. Nu oogde het opgeruimd en een tikje saai, een omschrijving die ook op Stan zelf van toepassing was. Alleen het slot van de achterdeur was geforceerd en hing scheef in de sponning. Hier was duidelijk iemand zonder sleutel binnengekomen.

Opeens schoot haar iets te binnen. Ze liep terug naar de hal bij de voordeur en opende de meterkast. Met twee losse planken had haar vader een verlaagd plafonnetje gemaakt. Voorzichtig duwde ze de voorste plank een stukje omhoog. Met haar andere hand tastte ze in de ruimte totdat ze voelde wat ze zocht. Hij lag er nog, de Taurus 460-revolver waarmee Stan haar had leren schieten. Ze pakte het wapen en controleerde de patronen in de trommel. Alles zag er nog hetzelfde uit. Ze legde het terug en sloot de kast.

Ze moest de politie bellen, aangifte doen van inbraak. En diefstal? Was er iets weg dan? Ze had geen idee. Waar was de inbreker naar op zoek geweest? In ieder geval naar iets waarvan gedacht werd dat het op Stans werkkamer te vinden moest zijn. Of...

Ze snelde terug door de keuken naar de bijkeuken en kreeg het op slag ijskoud. Het rek met verfblikken en tuingereedschap was opzijgeschoven en bood vrij zicht op een vierkant houten luik in de betonnen vloer. Het zat dicht,

maar dat stelde niet gerust. Geen mens wist van dit luik. Niemand behalve Stan, haar moeder en zijzelf. Was het dan bij toeval ontdekt? No way. Iemand was gericht op zoek geweest. Ze wurmde de metalen ring uit het hout en trok het luik open. In het donkere gat in de grond openbaarden zich de eerste treden van een stenen trap.

2

Tijdens de coronapandemie was het een tijdje populair geweest om spullen te hamsteren waarmee je het na de Apocalyps of andere rampspoed een paar weken of zelfs maanden zonder hulp van buitenaf kon uitzingen. In supermarkten waren flessen water en rollen wc-papier niet aan te slepen en ook ingeblikt voer, gasbranders, zaklampen en batterijen vonden gretig aftrek. Stan had daar destijds wat schamper bij gelachen. Niet omdat hij het belachelijk vond, integendeel, hij nam het uiterst serieus.

Stanislav Zelle was een prepper avant la lettre. Al voor Leonies geboorte was hij begonnen met het eigenhandig uitbouwen van de bestaande kelder onder het huis tot een welhaast volwaardige ondergrondse bunker. Hij deed het buiten werktijd en het kostte hem dik twee jaar, maar toen was hij tevreden met drie ruimtes waarin zijn gezin, volgens zijn berekeningen, ruim vierentwintig maanden zou moeten kunnen overleven: een magazijn/keuken, een slaap-/badkamer en een communicatiecabine, genaamd 'de cock-

pit'. Dit hokje was ingericht met de modernste apparatuur, zoals een satelliettelefoon en cameradrone, maar er stond ook een oldskool telegraaf en een 27MC bakkie-zendinstallatie om, in het geval het internet werd platgelegd, toch contact met de buitenwereld te kunnen houden. Op de vraag welk concreet gevaar Stan precies verwachtte gaf hij niet echt antwoord. Hij zei te hopen dat ze de bunker nooit nodig zouden hebben maar dat de gedachte dat hij zijn gezin kon beschermen hem geruststelde. Mama vond dat lief. Leonie werd er juist bang van.

Ze had het haar ouders nooit verteld, maar als kind vermeed ze de bijkeuken om maar niet in de buurt te hoeven komen van het luik. Zolang ze dat niet zag, kon ze net doen alsof de bunker niet bestond. Toch kwam hij in boze dromen weleens voorbij. Dan was het een donker hol onder het huis waarin vormloze monsters hun kans afwachtten om door de kieren van het luik te kruipen en naar haar kamer te komen.

Later, na de dood van haar moeder, was ze er op Stans verzoek toch een paar keer in afgedaald. Hij leerde haar met de apparatuur in de cockpit omgaan en hoe ze het luchtverversingssysteem moest controleren. Ook gaf hij haar de code van de kluis. Toen ze weer later het huis uit ging om op kamers te gaan en rechten te studeren in Rotterdam had ze niet gedacht de bunker snel nog eens vanbinnen te zien. Maar de inbraak in de werkkamer en het ogenschijnlijk doelbewust verschoven rek in de bijkeuken

waren reden genoeg om er nu toch een kijkje te nemen.

Er was iemand geweest. Ze merkte het zodra ze het licht aanknipte, hetzelfde onbehaaglijke gevoel. Wederom geen ravage, maar een subtiele verplaatsing van spullen. De kratten met voedsel waren verschoven, ze stonden niet meer lijnrecht naast elkaar, zoals Stan ze had neergezet. In de slaapkamer waren de dekbedden uit de plastic bewaarhoezen geritst en er net iets te slordig terug ingepropt. En in de cockpit stond de bureaustoel met de zitting van het bureautje weggedraaid. Zeker niet Stans stijl. Ook hier rees de vraag: waarnaar was de inbreker – of waren het er meer geweest – op zoek?

Ze liep terug het magazijn in en trok een tray waterflessen uit de stellage tegen de muur. Achter in de opening die ontstond tussen een tweede tray water en de bussen melkpoeder was de kluis nu zichtbaar. Het was een bescheiden stalen kastje dat Stan had ingemetseld in een nis in de muur. De cijfercode om het te openen stond in haar geheugen gegrift dankzij haar moeders liefde voor de Beatles, die net als zij uit Liverpool kwamen. Om ervoor te zorgen dat ze de zes cijfers kon onthouden had Leonie ze op een van mama's lievelingsliedjes geplakt: 'I Want to Hold Your Hand'. Automatisch begon Leonie het te neuriën: 'O yeah, I'll tell you something. I think you'll understand. When I'll say that something, I wanna hold your hand. I wanna hold your hand, 3-8-1-2-5-6.'

Direct na het intikken van de code sprong het deurtje